

Sygnatura akt II C 78/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR K. T.

Protokolant staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 roku w Łodzi

sprawy w powództwa P. R.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 25.533,95 zł (dwadzieścia pięć tysięcy pięćset trzydzieści trzy złote dziewięćdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia od kwot: 10.100 (dziesięć tysięcy sto) złotych od dnia 13 lutego 2014 roku do dnia zapłaty oraz 15.433,95 zł (piętnaście tysięcy czterysta trzydzieści trzy złote dziewięćdziesiąt pięć groszy) od dnia 2 października 2015 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.422 (trzy tysiące czterysta dwadzieścia dwa) złote tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. obciąża pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi, tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków oraz opłaty od rozszerzonej części powództwa, kwotą 1.065,64 zł (jeden tysiąc sześćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt cztery grosze).

Sygnatura akt II C 78/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 30 stycznia 2014 r. (data wpływu do Sądu) P. R., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od (...) Spółka Akcyjna w W. kwoty 10.100 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 16 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty, tytułem dopłaty odszkodowania. Powód zażądał także zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu powód wskazał, że nabył wierzytelność, przysługującą poszkodowanemu K. K. od pozwanego z tytułu szkody powstałej w dniu 15 listopada 2012 r. w pojeździe marki B. o nr rej. (...). Powód wskazał, że na etapie postępowania likwidacyjnego pozwany z tytułu przedmiotowej szkody przyznał odszkodowanie w wysokości 25 011, 97 zł. Powód podniósł, że kwestionuje tak ustaloną wysokość odszkodowania. Zgodnie zaś ze sporządzonym na zlecenie powoda kosztorysem, koszt przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego wynosi 45 956, 76 zł. Tym samym powód dochodzi (części) brakującej kwoty w wysokości 10.100 zł. Powód podkreślił, że pozwany ustalając koszty naprawy przedmiotowego pojazdu zaniżył wysokość stawki za roboczo-godzinę, przyjmując ją na poziomie 60 zł oraz zaniżył wartość części zamiennych, stosując ich urealnienie w wysokości 55 %. W zakresie dochodzonych odsetek powód wskazał, że żąda ich od dnia przypadającego po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody pozwanemu. Odpis pozwu został pozwanemu doręczony w dniu 12 lutego 2014 roku.

(pozew k. 2-5, pełnomocnictwo k.8, zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 42)

W odpowiedzi na pozew, pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany przyznał, że przeprowadził likwidację szkody powstałej w samochodzie poszkodowanego K. K. (cedenta). Na podstawie umowy ubezpieczenia OC sprawcy kolizji pozwany wypłacił odszkodowanie w wysokości 25 011, 97 zł. Pozwany zakwestionował twierdzenie, że uzasadnione koszty przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego odpowiadają kwocie 45 956, 76 zł.

(odpowieź na pozew k. 43, pełnomocnictwo k. 46)

W piśmie procesowym z dnia 1 czerwca 2015 roku (data wpływu do Sądu) powód rozszerzył powództwo o kwotę 15.433, 95 zł i ostatecznie żądał zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 25.533, 95 zł z ustawowymi odsetkami od kwot: 10 100 zł od dnia 16 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz 15 433, 95 zł od dnia doręczenia pozwanemu pisma zawierającego rozszerzenie powództwa do dnia zapłaty. Do pisma powód dołączył dowód wysłania przesyłką poleconą do pozwanego odpisu tego pisma. W dniu 24 czerwca 2015 roku pełnomocnik powoda został zobowiązany do złożenia odpisu pisma procesowego zawierającego rozszerzenie powództwa w terminie tygodniowym pod rygorem jego zwrotu celem doręczenia jego odpisu pełnomocnikowi pozwanemu. Po wykonaniu przez pełnomocnika powoda powyższego zobowiązania, odpis pisma procesowego zawierającego rozszerzenie powództwa został pozwanemu doręczony przez Sąd w dniu 1 października 2015 roku.

(pismo procesowe powoda – k. 125 – 126, protokół – k. 130 – 131, zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 139)

W piśmie procesowym z dnia 12 października 2015 roku (data wpływu do Sądu) pozwany oświadczył, iż nie uznaje powództwa także w postaci rozszerzonej, wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

(pismo procesowe pozwanego – k. 135)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 listopada 2012 r. miała miejsce kolizja, w wyniku której został uszkodzony pojazd poszkodowanego K. K. marki B. nr rej. (...). Sprawca zdarzenia posiadał polisę OC u pozwanego. Szkada została zgłoszona pozwanemu w dniu 15 listopada 2012 roku. Pozwany przyjął odpowiedzialność za poniesioną przez poszkodowanego szkodę i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił odszkodowanie w wysokości 25 011, 97 zł. Przyznana przez pozwanego wysokość odszkodowania odpowiadała kosztom naprawy przedmiotowego pojazdu według kosztorysu wykonanego na zlecenie pozwanego w trakcie postępowania likwidacyjnego.

(okoliczności bezsporne, także akta szkody – k. 75)

W dniu 28 lipca 2013 r. K. K. przełał na rzecz powoda P. R., przysługującą mu w stosunku do (...) Spółki Akcyjnej wierzytelność z tytułu szkody w pojeździe marki B. o nr rej. (...), zarejestrowanej pod numerem: PL (...).

(umowa przelewu wierzytelności – k. 22 – 23)

Zgodnie z prywatną kalkulacją przygotowaną na zlecenie strony powodowej naprawa przedmiotowego pojazdu wynieść powinna 45 956, 76 zł (suma ogólna z VAT po potrąceniach)

(kalkulacja naprawy nr (...) k. 24 - 32)

W wyniku kolizji drogowej z dnia 15 listopada 2012 roku w samochodzie marki B. o nr rej. (...) wymiany wymagały następujące części pojazdu: wykładzina zderzaka przedniego, reflektor lewy, kierunkowskaz boczny lewy, ściana boczna przednia lewa, osłona wnęki koła przednia lewa, drzwi przednie lewe, drzwi tylne lewe, rama szyby trójkątnej lewej, zestaw kleju szyby trójkątnej, wykładzina zderzaka tylnego, folie zderzaka tylnego, osłona zderzaka tylnego,

listwa tylna środkowa, listwa tylna lewa, wspornik zderzaka tylnego lewy, obsada lewa zderzaka tylnego, prowadnica lewa zderzaka tylnego, prowadnica środkowa zderzaka tylnego, wspornik zderzaka tylnego, odbojnik tylny, blacha zakończenia tyłu, emblemat tyłu, zestaw kleju szyby tylnej, nakładka górna szyby tylnej, osłona dolna szyby tylnej, lampa tylna zewnętrzna lewa, lampa tylna wewnętrzna lewa, osłona lewa lampy tylnej, część ściany bocznej lewej, tłumik końcowy, felga tylna lewa, opona tylna lewa, zawór ciśnienia ogumienia. Ponadto do naprawy kwalifikowały się następujące elementy uszkodzonego pojazdu: formowanie strony lewej, klamka zewnętrzna drzwi lewych, pokrywa bagażnika oraz podłoga bagażnika. Średnia stawka obowiązująca na (...) rynku usług motoryzacyjnych w okresie likwidacji szkody (listopad 2012 roku) w autoryzowanych zakładach naprawczych samochodów B. wynosiła 140 zł za 1 roboczogodzinę. Ponadto przy uwzględnieniu cen części zgodnych z cenami oryginalnych części zamiennych sugerowanych przez generalnego importera w handlu detalicznym (2011/2012 r.), amortyzacji cen tłumika końcowego i opony oraz po doliczeniu podatku VAT koszt naprawy przedmiotowego pojazdu B. wyniósł 50 545, 92 zł.

(opinia biegłego – k. 84 – 94)

Mając na uwadze, iż w wyniku kolizji uszkodzeniu uległ lewy bok pojazdu oraz jego tył przy formowaniu strony lewej i prostowaniu podłogi bagażnika niezbędne jest przeprowadzenie naprawy pojazdu z użyciem ramy pomiarowo – naprawczej, nie jest natomiast wystarczające posłużenie się „dozorem” – hydraulicznym urządzeniem prostującym elementy nadwozia. Zakres uszkodzeń pojazdu wymaga bowiem dokonania pomiarów nadwozia, aby zweryfikować czy nie zostały uszkodzone elementy szkieletu nadwozia. Nie ma przy tym innej skutecznej metody weryfikacji jak pomiar na ramie pomiarowo- naprawczej.

(uzupełniająca opinia biegłego – k. 112 – 113)

Powyższy stan faktyczny ustalony został w oparciu o załączone do akt dokumenty stosując w tym względzie art. 308 k.p.c., w tym akta szkody, których autentyczność nie była kwestionowana, a także w oparciu o opinię biegłego z zakresu mechaniki samochodowej J. W.. Zastrzeżenia do opinii podstawowej biegłego zgłosiła strona pozwana (k. 99) zarzucając bezzasadne uwzględnienie w rachunku kosztów zastosowania ramy pomiarowo-naprawczej, ponieważ w ocenie strony pozwanej stosuje się ją do napraw bardziej skomplikowanych, a w niniejszej sprawie w pełni wystarczające jest użycie tzw. „dozera” do uformowania boku strony lewej. Złożona przez biegłego opinia uzupełniająca nie była już kwestionowana, a w ocenie Sądu wnioski przedstawione przez biegłego zasługiwały na miano rzetelnych i miarodajnych. Biegły jednoznacznie wskazał na konieczność użycia ramy pomiarowo – naprawczej w trakcie naprawy przedmiotowego pojazdu. Biegły w sposób jasny i logiczny uzasadniał przy tym wyciągnięte przez siebie wnioski.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Bezspornym w sprawie było, iż w dniu 15 listopada 2013 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki B. o nr rej. (...), oraz że sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. Poza sporem pozostawał także fakt przyjęcia odpowiedzialności za powstałą szkodę przez stronę pozwaną i wypłata z tego tytułu kwoty 25 011, 97 zł. Niekwestionowane były także okoliczności przelewu wierzytelności, związanej z szkodą powstałą w wyżej wskazanym pojeździe, na powoda. Powód uzasadniając swoją legitymację czynną do wystąpienia z niniejszym roszczeniem, przedłożył umowy przelewu wierzytelności. Według art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl § 2 tego artykułu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Postawę prawną roszczenia powoda stanowi art. 822 k.c. W myśl tego przepisu przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia. Zakład ubezpieczeń odpowiada w granicach

odpowiedzialności sprawcy szkody, za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku i ograniczona jest kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c.). W przypadku zderzenia pojazdów mechanicznych, art. 436 § 2 k.c. statuuje odpowiedzialność sprawcy szkody na zasadzie winy. Zasady dochodzenia roszczeń z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz obowiązki zakładu ubezpieczeń, ubezpieczonego i poszkodowanego w tym zakresie są uregulowane przede wszystkim w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej oraz w ustawie z dn. 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Zgodnie z przepisami powyższej ustawy, w szczególności jej art. 9, umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Art. 13 ww. ustawy stanowi natomiast, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody lub prawomocnego orzeczenia sądu. Tożsamą treść ma art. 15 ustawy o działalności ubezpieczeniowej. Na zakładzie ubezpieczeń ciąży obowiązek poczynienia wszystkich ustaleń niezbędnych do ustalenia zasadności roszczeń zgłaszającego szkodę. Na poszkodowanym oraz ubezpieczonym ciąży jedynie obowiązek przedstawienia zakładowi ubezpieczeń posiadanych dowodów dotyczących zdarzenia i szkody oraz ułatwienia ustalenia okoliczności zdarzenia i rozmiaru szkód. W niniejszej sprawie kwestie sporne skupiały się wokół wysokości stawki za roboczogodzinę oraz wartości części zamiennych, a także co do konieczności wykonania naprawy uszkodzonego pojazdu z użyciem ramy pomiarowo- naprawczej. Biegły jednoznacznie wskazał, że stawka obowiązująca na (...) rynku usług motoryzacyjnych w okresie likwidacji szkody wynosiła przeciętnie 140 zł za 1 roboczogodzinę, wskazał również na konieczność dokonania naprawy przy użyciu ramy pomiarowo- naprawczej. W opinii Sądu, wysokość odszkodowania wypłacanego przez ubezpieczyciela powinna być ustalana z uwzględnieniem wszystkich ekonomicznie uzasadnionych i celowych wydatków niezbędnych dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Przede wszystkim należy zauważyć, że chodzi o przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody pojazdu jako całości. Przywrócenie do stanu poprzedniego oznacza wobec tego, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Mając ponadto na uwadze, że poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania części najtańszych i najtańszej naprawy, o czym orzeczono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 roku wydanym w sprawie rozpoznawanej pod sygnaturą akt I CKN 1466/99, należało stwierdzić, że uzasadnione koszty naprawy przedmiotowego pojazdu wynosiły 50 545, 92 zł. Uwzględniając przyznane i wypłacone uprzednio przez pozwanego odszkodowanie w wysokości 25 011, 97 zł Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 25 533, 95 zł tytułem dalszego odszkodowania.

O odsetkach od kwoty zasądzonej orzeczono na podstawie art. 481 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie. Należy jednakże zauważyć, iż pozwany spełnił świadczenie z umowy ubezpieczenia na rzecz poszkodowanego (cedenta) w wyżej wskazanym terminie. Powód nie wykazał przy tym, aby przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie, a po wydaniu decyzji o wypłacie odszkodowania w kwocie 25 011,97 zł, pokrzywdzony (cedent) albo powód wzywał pozwanego do zapłaty dalszego odszkodowania. Jeżeli powód (jego poprzednik) nie zgadzał się z wysokością odszkodowania, ustalonym przez ubezpieczyciela w ramach realizacji jego obowiązku likwidacji szkody i według jego uznania, to powinien zgłosić żądanie jego uzupełnienia i określić to żądanie kwotowo. Inaczej nie można mówić o opóźnieniu ubezpieczyciela w spełnieniu świadczenia, gdyż nie ma on wiedzy o tym, że wypłacone dotąd odszkodowanie nie satysfakcjonuje uprawnionego, zatem nie jest w opóźnieniu. W związku z powyższym stwierdzić należy, iż pozwany popadł w opóźnienie ze spełnieniem świadczenia odszkodowawczego, gdy nie spełnił tego świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez dłużnika do zapłaty dalszego odszkodowania. Mając na uwadze, iż

wezwanie pozwanego do zapłaty kwoty 10.100 zł zawarte zostało w pozwie, odsetki ustawowe od tej kwoty należało zasądzić od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu, tj. od dnia 13 lutego 2014 roku. Natomiast wezwanie pozwanego do zapłaty kwoty 15.433, 95 zł zawarte zostało w piśmie procesowym zawierającym rozszerzenie powództwa, w związku z czym odsetki ustawowe od tej kwoty Sąd zasądził od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu tego pisma procesowego, tj. od dnia 2 października 2015 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych było więc niezasadne i w związku z tym powództwo w tej części podlegało oddaleniu. Należy wskazać, że wskutek oczywistej omyłki, w wyroku wskazano błędnie, że odsetki od kwoty 10.100 zł Sąd zasądził od 2015, nie zaś od 2014 roku.

Należy w tym miejscu również wskazać, iż z uwagi na okoliczność, że obie strony procesu reprezentowane są przez profesjonalnych pełnomocników, pełnomocnik powoda odpis pisma procesowego zawierającego rozszerzenie powództwa wysłał w trybie art. 132 § 1 k.p.c. bezpośrednio do pełnomocnika pozwanego, natomiast do pisma procesowego wniesionego do Sądu dołączył dowód wysłania odpisu tego pisma przesyłką poleconą. Należy jednak wskazać na następujące kwestie. Trybu doręczania pism określonego w art. 132 § 1 k.p.c. nie stosuje się między innymi przy doręczaniu pozwu (gdyż nie jest to pismo doręczane w toku sprawy – a contrario z art. 132 § 1 k.p.c.), a także przy doręczaniu odpisu powództwa wzajemnego (art. 132 § 1¹ k.p.c.) Mając powyższe na uwadze Sąd stoi na stanowisku, iż również przy doręczaniu pisma procesowego zawierającego rozszerzenie powództwa nie stosuje się trybu doręczeń określonego w art. 132 § 1 k.p.c. Należy bowiem zauważyć, iż między pozwem, a pismem procesowym zawierającym rozszerzenie powództwa zachodzą daleko idące podobieństwa, doręczenie pozwanemu odpisu obu rodzajów tych pism może wywoływać istotne skutki w zakresie prawa materialnego – np. stanowić wezwanie do zapłaty w związku z tym zdaniem Sądu oba rodzaje pism procesowych winny być doręczane w taki sam sposób – tj. za pośrednictwem Sądu, a nie bezpośrednio między pełnomocnikami stron. Należy również wskazać, iż tryb wskazany w art. 132 § 1 k.p.c. obowiązuje przy doręczaniu pism procesowych „w toku sprawy”, tymczasem pismo procesowe zawierające rozszerzenie powództwa rozpoczyna niejako „nową sprawę” o rozszerzone żądanie powoda. Wszystkie te okoliczności w ocenie Sądu przemawiają za tym, iż przy doręczaniu pism procesowych zawierających rozszerzenie powództwa nie stosuje się trybu doręczeń określonego w art. 132 § 1 k.p.c. Okoliczność ta ma to znaczenie, iż odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia żadanego w piśmie rozszerzającym powództwo Sąd zasądził od dnia następnego po doręczeniu przez Sąd odpisu tego pisma procesowego.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 zdanie drugie k.p.c. Należy zauważyć, iż wprawdzie powództwo nie zostało uwzględnione w całości, jednakże powód uległ jedynie w nieznacznej części swojego żądania. Sąd uwzględnił w całości roszczenie główne, oddalenie powództwa nastąpiło jedynie w odniesieniu do części żądania odsetek ustawowych. W związku z powyższym Sąd uznał za zasadne zastosowanie ogólnej reguły odpowiedzialności za wynik procesu, traktując powoda tak jak stronę w całości wygrywającą proces. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3422 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Koszty poniesione przez stronę powodową to: opłata sądowa od pozwu w kwocie 505 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczka na wynagrodzenie biegłego sądowego w kwocie 500 zł. Na koszty poniesione przez stronę pozwaną złożyło się wyłącznie wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 2400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając na uwadze fakt, iż część wynagrodzenia biegłego pokryta została tymczasowo ze środków Skarbu Państwa oraz, że strona powodowa nie uiściła opłaty od rozszerzonej części powództwa, uwzględniając wynik postępowania, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398) i art. 130³ § 2 k.p.c. w zw. 98 i art. 100 zdanie drugie k.p.c., Sąd obciążył pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotą 1 065, 64 zł.